

ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ

Η ΔΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ ΝΤ' ΑΡΚ

Οι ηρώοι της «Αυθελανής Παρθένου». Η σύλληψις της. Πώς έπεσε στα χέρια των Άγγλων. Η δίκη της. Βρισιές, απειλές, συκοφαντίες, στρεψοδικίες. Στη φυλακή. Μια άποπειρα απόδράσεως. Πώς την κατεδίκασαν σε θάνατο. Το μαρτύριό της. Έπι της πυράς, κτλ. κτλ.

ΑΘΩΣ θά έξερετε, ή 'Ιωάννα ντ' Αρκ, ή γνωστή με την επωνυμία «Αυθελανή Παρθένος», είνε μιá από τις π.ό ξεχωριστές φυσιογνωμίες της παρκόσμιεσ ιστορίας και θ' αναφέρεται πάντα με σεβασμό για τον ήρωισμό και τη μεγαλοφυαία της. Πολλοί ποιηταί του αιώνοσ της την εξύμνησαν σε παθητικώτατοσ στίχοσ και πολλοί συγγραφεύς της αφιέρωσαν μερικέσ από τις δραματικώτερεσ σελίδεσ των. Η 'Ιωάννα ντ' Αρκ, τέλος, θά παραμείνη πάντοτε ώσ ένα από τá προσφιλέστερα σύμβολα του Γαλλικού λαού, ό όποίοσ την έχει περβάλει με τον φωτιστέφανο της άγίασ.

Η 'Ιωάννα ντ' Αρκ έζησε σε μιá εποχή ταραχώδη και αίματηρή και έλαβε μέρος στα σπουδαιότερα πολεμικά γεγονότα του καιρού της, ντυμένη πάντα άνδρικά και πολεμώντασ στην πρώτη γραμμή, μαζί με τουσ άλλουσ συντρόφουσ της, τουσ όποίουσ έπαρδειγματίζε και ένεψύχωνε με την όρμη και την τόλημ της. Μετά την άλωσι της Ρέιμσ, ή όποία έπετεύχθη χάριεσ στον ήρωισμό της, παρευρέθη στη στέψη του βασιλέωσ Καρόλου που έγινε στην ίδια πόλι, κρατώντασ μάλιστα στα χέρια της τη σημαία της νίκησ.

Θέλοντασ όμως να έλευθερώση και τό Παρίσι, του όποίο κατείχαν οι Άγγλοι, συνελήφθη κατá την πολιρκία ενόσ προαστείου από τον Λιονέλ, τον έπιλεγόμενο Νόθο της Βανδύησ, και παρεδόθη στον Λινό, δούκα του Λουξεμβούργ. Ο Λινό πάλι την παραχώρησε στούσ Άγγλουσ άντι άμοβήσ 10.000 λίρωσ σε μετρητά και ενόσ άρχικά σεβαστού μισθίου έπιδόματοσ. Κατόπι τον διαδοχικών αυτών άγοραπωλησιών, ή ήρωίδα μεταφέρθηκε σιδηροδρομικά στο φρούριο Μπολέ, όπου και κρατήθηκε.

Έκει όμως κατελήφθη από φρικτή άπόγνωσι έξ αίτιασ της έλειψησ της κατοικίασ από τη μιá μεριά και του άγορικού φροσίσματοσ των δεσμοφυλάκων από την άλλη. Μιá μεριά, μη μπορώντασ να ύπομεινή τη μαρτυρική ζωή, ξεγέλασε τουσ φρουρούσ της και κατοώθησε να πηδήση κάτω από το παράθυρο του κελιού της. Άλλά τό πείσιμό της ήταν τόσο άτότομο και όρμητικό, ώστε ζαλίστηκε και δέν άπόρσεο ν' άπομακρυνθή γρήγορα από τό μέρος αυτό. Έτσι, οι φύλακέσ της πρόφτασαν και την έπιασαν. Για να μην άποπειραθή δέ να ξαναδραπέυση, την έκλεισαν σ' έναν κύβο.

Πολύ ένδ:αφέρονα είνε ή διαδικασία, ή όποία προηγήθηκε της θανατικής καταδίκησ της 'Ιωάννασ και ή όποία σκηνοθετήθηκε κατá έναν έντελώσ σατανικό τρόπο, καθώσ θά δούμε παρακάτω. Το δικαστήριό που θά την έζυγε, άποτελέσθηκε από άμαθεύς και φανατικούς κληρικούσ, προκατειλημένουσ άέναντί της και άποφασισμένουσ να τη μεταχειριστούν με σκληρότητα και βαναυσότητα.

— Άδικα προσπαθούσε να δραπετεύησ! της έλετε πρώτα-πρώτα ό Πρόεδροσ με άπότομο ύφος.

— Κι' άν δραπετεύση, άποκρίθηκε ή κατηγορουμένη, κανένας δέν θά βρεθή να με κατηγορήση δι παρβάσια έναν όρχο που δέν σάσ έιχα δώσει ποτέ...

— Είνε άλήθεια δι ό Κάρολοσ έβλεπε όπτασίεσ και δράματα δίωσ έού; Ξαναρώησε ό Πρόεδροσ.

— Πήγαινε να τον ρωτήσησ άν έχεισ περιέργεια, άπάντησε ή 'Ιωάννα.

— Σου ύποσχέθηκαν τα όσθνια πνεύματα να σε έλευθερώσωσ;

— Αυτή ή έρώτησι δέν έχει καμμιά σχέση με την ύπόθεσι, για την όποία με δικάζετε.

- Άλλαζεσ συχνά σημαία;
- Ναι, κάθε φορά που την τριπύσαν τα βέλη των έχθρών.
- Και τί μαγειέσ έκανεσ για να την εύλογήση;
- Ποτέ δέν έκανα μαγειέσ. Την εύλογοσε ό ιερέυσ στο όνομα του Θεού και της Παναγίασ.
- Διέδ:δεσ πράγματι στούσ στοατιώτερεσ σου δι ή σημαία σου ήταν μαγευμένη και δέν έπρεπε να τριμιάζουσ;
- Όχι. Τουσ παρακινούσα να όρμηθουν μέσα στις έχθρικήεσ γραμμέσ και όρμούσα έγώ πρώτη, δίνοντάσ τουσ έτσι τό καλό παρφέριγμα.
- Γιατί στη στέψη του Καρόλου κρατούσεσ στο πλάι του τη σημαία;
- Γιατί είχε συμμετάσχει στούσ ίδιουσ κινδύνουσ με μένα κι' έπρεπε να άνταμειφθή.
- Οι άγιοι που έβλεπεσ ήταν ντυμένοι ή όχι;
- Και νομίζετε δι ό Θεούσ δέν θάχε ρούχα, προκειμένου να τουσ ντύση;
- Τόν μανδραγόρα γιατί τον κρατούσεσ άπάνω σου; Για να σ' έρωτεύοντα και να σε ποδούν ό συμπολεμιστά σου;
- Δέν είχα ποτέ τέτοιο πράγμα μαζί μου...

Με τέτοιεσ και χειρότερεσ έρωτησίεσ, άνόητεσ κι' άπρεπέεσ, προσπαθούσαν οι άγιοι πατέρεσ να της άποσπάσουν διφρονούμενεσ και άντιφατικέσ ύμολογήεσ, για να στηρίξουν άπάνω σ' αυτέσ την κατηγορία τουσ. Μά ή 'Ιωάννα άπαντώσε με ειλικρίνεια κι' άνέτρεπε τίε κατηγοριέεσ των.

Όταν σε μιá στιγμή, κάποιου από τουσ κληρικούσ, πιό πονόφυχοσ από τουσ άλλουσ δικαστάσ της, την εσυμβούλεψε να μη σ' ένα γευτονικό εκκλησάκι για να προσευχηθή, ένας συνάδελφούσ του τον έπέπληξε και του έλετε άπειλητικά:

- Πρόσεχε να μην ξαναμιλήσησ μ' αυτή την καταραμένη άποστάτιδα, γιατί θά σε κλείσω σε μιá φυλακή, όπου δέν θά βλέψησ ούτε τον ήλιο, ούτε τό φεγγάρι...
- Ο ίδιοσ κληρικόσ, όσάκις άπήλυθε τον λόγο στην 'Ιωάννα, την άποκαλούσε «αίρετική», «σαυμαίνη», «άθεη», «άτιμη», «εακούργα», «εταίρια»!

Στιε 23 Μαΐου 1431, ή 'Ιωάννα άρωσώτησε βαρεά κι' έζηήτησε να έξομολογηθή. Τηε έστελεσαν πράγματι στη φυλακή, όπου έκρατείτο, ένα πνευματικό, μά άμέσωσ την άλλη μεριά, άδ:αφορώτασ για την κατάσταση της, την υπέβαλαν σε νέα μαρτύρια και έξευτελισμούσ.

— Ο Άγγλοσ κληρικόσ Γουέ:λιμοσ Έραρντ την έπεσκέφθη στο κελλί της κι' άρχισε να την βρίζη και να την απειλή. Τέλοσ, της φώναξε λυσοώτασ από όργη:

— Άποτείνομαι σε σενα, άπιστη, και σου λέω δι ό βασιλέυσ σου είνε αίρετικός και σχισματικός...

— Μά την πίστι μου, κύριε, άποκρίθηκε ή νέα με τόλημ, μπορώ να διακηρύξω και να όρκιστώ στη ζωή μου, δι ό βασιλέυσ Κάρολοσ είνε ό πιό ένγενικόσ και πιό χριστιανικόσ άπ' όλουε τουσ βασιλείεσ!

Κατόπι της έζηήτησαν να γίνη έξωμότιε, αλλά μόλιε της έξηγήσαν τη σημασία του όρου, ή 'Ιωάννα άρνήθηκε μ' έπιμονή να ύποκίνη.

— Έξώμοσε, της έφώναξε μ' αγανάκτησι ό άπαισίωσ Έραρντ, γιατί άλλωόωσ θά σε κάψουμε ζωντανή!...

Συγχρόνωσ την έλλησίσε ό γραμματεύσ του δικαστηρίου και της έδωσε να ύπογράψη ένα έγγραφο, διá του όποίου έδινε την ύπόσχεσι δι δέν θά ξαναφορούσε άντρικά ρούχα και δπλα και δι θά άφινε να μεγαλώσωσ τα μαλλιά της.

Έπειδι περίμεναν την άτυχη κόρη φοικτά βασανιστήρια άν δέν ύπέγραφε το έγγραφο αυτό, αναγκάστηκε να τό ύπογράψη. Κατόπι αυτού, έδιάβασαν στην κατηγορουμένη την ύπόσχεσι του δικαστηρίου, διá της όποίασ καταδικαζόταν σε ισόθια δεσμά «π ρ ό σ... ά φ ε σ ι ν ά μ α ρ τ ι ώ ν», κατá τη φροσί των τρομερών ίεροεξεταστών της. Έπειτα της έφόρεσαν γυναικεία στολή και την ξανάστελεσαν στην είρκτή.

Άλλ' όταν έφτασε εκεί, οι φύλακέσ της της έβγαλαν τα γυναικεία ρούχα και την έντυσαν πάλι με άντρικά. Τουσ κάκου διαμαρτυρήθηκε ή δυστυχισμένη λέγοντάσ τουσ δι την είχα άνειλήσει με θάνατο ό δι δικασταί της σε περίπτωσι που δέν θά τηρούσε την ύπόσχεσι της.

Η 'Ιωάννα ντ' Αρκ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

ΟΛΙΣ ο Δικαιοπόουλος τελείωσε τὴν προσφώνησί του στὸ πλῆθος, ἢ γυναῖκες ποὺ ἦσαν μαζεμένες γύρω, συγγενισσές του ἢ περισσότερες, ἀρχισαν νὰ κλαῖνε καὶ νὰ μοιρολογᾶνε.

Ὁ Δικαιοπόουλος τὶς ἀκούσε καὶ συγκινήθηκε. Συγκράτησε ὡστόσο τὴ συγκίνησί του καί, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τους, τοὺς φώναξε :

— Σωπάτε, βρὲ γυναῖκες, τί κλαῖτε ;...

Κουράγιο... Ἀμέσως κατόπιν ἄρταξαν πάλι τὸν μελλοθάνατο κακούργου οἱ δήμοι γιὰ νὰ τὸν δέσουν στὴ σανίδα τῆς λαμητόμου.

Ὁ Δικαιοπόουλος ἀφέθηκε στὰ χέρια τους, χωρίς νὰ φέρῃ τὴν παραμυθὴ ἀντίστασι. Τὸν ἔδεσαν ἔτσι γερὰ, γέρισαν τὴ σανίδα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ πέρασαν τὸ κεφάλι του στὴ λαμοδόχη τῆς λαμητόμου.

Ἐίχε φτάσει ἡ τελευταία στιγμή.

Τὸ πλῆθος ἦταν βουβό. Κανένας θόρυβος, κανένας ψιθυρισμός...

Ὁ δῆμος Ἀμοιραδάκης πήρε στὸ χέρι του τὸ σχοινὶ τῆς μαχαίρας τῆς λαμητόμου καὶ περιμένε...

— Σχωράτε με !... φώναξε γιὰ σπερνὴ φορά ὁ κατάδικος.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ συχωρήσῃ ! ἀποκρίθηκαν πολλοὶ ἀπ' τὸ πλῆθος καὶ ἰδίως οἱ Μανάτισσες, ποὺ ἐξακολούθουν νὰ κλαῖνε σιγὰ, πνίγοντας τοὺς λυγμούς των.

Ἐξαίρνα ἀντήχησε τὸ σχετικὸ πρόσταγμα.

Ὁ Ἀμοιραδάκης τράβηξε τὸ σχοινὶ καὶ τὸ μαχαίρι ἔπεσε, λάμποντας σάν ἀστρατὴ κατ' ἀπ' τὸν καλοκαιρινὸ ἥλιο.

Μὰ — πρᾶγμα περ' ἑργοῦ ! — τὸ κεφάλι τοῦ κακούργου δὲν ἀποχωρίστηκε ἀπ' τὸ σῶμα του.

Οἱ δῆμοι ταραχτήσαν.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ παρισταντο στὴν ἐκτέλε-

— Δὲν ἔχουμε ἄλλα, τῆς ἀποκρίθηκαν ἄσπλάχνα, Φόρσέ τα, ἂν δὲν θέλεις νὰ μείνης ὀλόγημη ! ..

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἡ Ἰωάννα ἔπεσε θύμα ἐνὸς καταχθονίου τεχνάσματος. Μόλις ντύθηκε τ' ἀντικατοῦ ροῦχα, ἐμπήσαν στὸ κελλὶ τῆς μερικοὶ σπώνια τῶν ἱεροξεταστῶν, οἱ ὁποιοὶ τὴ συνέλαβαν δῆθεν ἐπ' αὐτοφόρῳ νὰ παραδαῖγῃ τὸ λόγο τῆς καὶ τὴν ἐμίμησαν στοὺς διαγαστᾶς μὲ τὴν κατηγορία τῆς... ὑποτροπῆς; δηλαδὴ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ἐγκλήματος. Κατόπιν αὐτοῦ οἱ δικασταὶ συνήλθαν βασιτικά τὴν ἄλλη μέρα καί, ἀφοῦ τοὺς ἐδόθηρε ἡ ἀφοριστὴ ποὺ γύρεναν, τὴν καταδίκασαν σὲ θάνατο, χαρακτηριστικῶς αὐτὴν ὡς ἀρετικὴν καὶ μύσησαν.

Στὶς 30 Μαΐου, ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀρχ ὠδηγήθηκε στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου μὲ συνοδεία 12) ἐνόπλιων ἀνδρῶν. Στὸ κεφάλι τῆς τῆς εἶχαν φορέσει μὰ μίτρα, ἐπάνω στὴν ὁποία διάβαζε κανεῖς τὴν ἐξῆς ἐπιγραφή :

« Αἰρετικὴ, σχισματικὴ, ἀποστατὴς, νεκρομάντις, προδοτὴς τῶν λαῶν, συλλέκτρια τῶν δαυμόνων, αἰσχρὴ καὶ ἀπιστὴ ! ».

Διπλά τῆς πήγαιναν διὸ ἱερεῖς Δομινικανοὶ, οἱ ὁποιοὶ τὴν ἐβαστοῦσαν ὁ ἕνας ἀπ' τὸ δεξιὸ καὶ ὁ ἄλλος ἀπ' τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ τὴν ἔβριζαν μὲ χυδαῖες καὶ ἀκατανόμαστες φράσεις.

Ἡ Ἰωάννα προχωροῦσε ἀτάραχη καὶ κάπου—κάπου προσευχόταν, ζητώντας τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς τῆς.

Οἱ βάρβαροι ὅμως συνοδοὶ τῆς ἐξακολούθουν τὶς βροσιές καὶ τὶς βλαστήμιες των καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τῆς κάνουν δυο πῶ ὀδυνηρῶς πιποῦσαν τὶς τελευταῖες τῆς στιγμῆς.

Ὅταν ἡ Ἰωάννα ἔφτασε στὸ μέρος ποὺ ἦταν προορισμένο γιὰ τὴ θανάτωσί τῆς, γονάτισε, ζήτησε ἕνα σταυρὸ, τὸν ἐπίλησε μ' εὐλάβεια, τὸν ἔβαλε ἔπειτα μέσα στὸν κόρφο τῆς καὶ ἀνέβηκε ἀφοβα στὸ ἱερόμα.

Οἱ βασανιστὰς τῆς εἶχαν προνοήσει νὰ κατασκευάσουν ἀρετὰ ἕψηλὸ τὸ ἱερόμα, σὲ τρόπο ποὺ ἡ φωνὴ νὰ θερμαίνῃ καὶ νὰ κίβη σιγὰ—σιγὰ τὶς σάρκες τῆς μάρτυρος, κάνοντάς τῆς ἔτσι πῶ ἀβάσταχτους τοὺς πόνους.

Τὸ τραγικὸ τέλος καὶ ἡ ἀποφασιστικὴ στάσι τῆς ἡρωϊκῆς παρθένου προξένησαν σ' ὄλους ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση καὶ σὲ πολλοὺς μάλιστα ἔφεραν δάκρυα στὰ μάτια.

— Ποτε δὲν θὰ με συχωρήσῃ ὁ Θεός, ἔλεγε κάποιος δῆμος, μεταννημένος, γιὰ τὸ κῆμα αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης κόρης ποὺ τυραννήστηκε σάν ἁγία !...

α, ἔαπευσαν ν' ἀνέθουν ἐπὶ τοῦ ἱερομάτου. Τὸ πλῆθος ἔχε συνταραχθεῖ ἐπίσης. Κραυγές καὶ ξεφωνητὰ ἀκούγοντοσαν :

- Τί τρέχει ;
- Γιατὶ τὸν βασανίζετε ;
- Κῆμα !... Ἐίνε κῆμα !...
- Ἡ ὀργὴ τοῦ πλῆθους ἐστρέφετο κυρίως ἐναντίον τῶν δημῶν :
- Κακούργοι !... Χασάτηδες !... Δολοφόνοι !...

Τὶ συνέβαινε λοιπὸν ; Κάτι τὸ φροϊαστικὸ, κάτι τὸ ἀποδοκτο. Πέφτοντας τὸ μαχαίρι τῆς λαμητόμου, μετέβηκε στὴν ἀκρὴ τοῦ σακκακιῦ τοῦ Ἀμοιραδάκη καὶ ἔχασε τὴ φῶρα του. Ἔτσι, παρ' ὄλο τὸ βάρος του, δὲν ἔχομε ἐντελῶς τὸ κεφάλι τοῦ καταδικωμένου, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα πνάζονταν τώρα ἀπὸ θανατοῦς σπασμοῦς.

Χωρὶς νὰ χάνουν καιρὸ, οἱ δῆμοι ξαναἔβασαν τὸ μαχαίρι ψηλά καὶ τὸ ἄρρισαν νὰ ξαναπέσῃ. Τὴ φορά αὐτὴ ἡ κεφαλὴ τοῦ Δικαιοπόουλου ἐκύλησε στὸν εἰδικὸ σάκκο τῆς λαμητόμου.

Ἡ δικαιοσύνη εἶχε ἱκανοποιηθεῖ.

Ἀμέσως μετὰ τὴν καταπόνησι, παρέλαβαν τὸ πτώμα τοῦ Δικαιοπόουλου οἱ συγγενεῖς του καὶ τὸ μετέφεραν στὸ νεκροταφεῖο τῶν Καλαμῶν. Ἐκεῖ, ἀφοῦ τὸ ἔπλυναν καὶ τὸ ἐμορφολόγησαν, κατὰ τὰ Μαυμάτικα ἔθιμα, τὸ ἔθαψαν τέλος σὲ μιὰ ἄκρη...

***

Καὶ τώρα ἐρχόμεθα στὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ περικοῦ Δημ. Κοντογιώργου.

Ὁ Κοντογιώργος ἐπόδεικτο νὰ καταπονηθῇ μαζί μὲ τὸν Δικαιοπόουλο στὰς Καλάμας, μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ ἐλήρησε ἡ ἀπόφασις νὰ μεταφερθῇ καὶ νὰ ἐκτελεσθῇ στὴν Πάτρα. Ἔτσι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ καταπόνησις καὶ ἐνὸς ἄλλου διασημοῦ κακούργου, τοῦ Πέτρου Αὐγουστίνου.

Ὁ Δημήτριος Κοντογιώργος κατήγετο ἀπ' τὸ Ἀϊβαλί καὶ δούλευε ὡς ναύτης σ' ἕνα κατὰ. Μὰ μέρα ὅμως ποὺ τὸ κατὰ βροσσοῦταν στὴν Πρέβεζα, ἐλογωμάχησε μ' ἕναν ἄλλο ναυτὴ καὶ τὸν ἐσκότωσε.

Τὴν ὥρα τῆς συμπλοκῆς, ὁ καπετάνιος τοῦ ναυτικοῦ ἀποστάξεν, Βοισσοῦταν μονάχα σ' αὐτὸ ἕνα ἄλλο ναυτῆς, ὁ ὁποῖος μόλις εἶδε τί ἔγινε, τρῶμαξε καὶ ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ.

Ὁ Κοντογιώργος, βλέποντας πὺς κινδυνεύει νὰ τὸν πιάσουν, φοβήθηκε τὸ ναυτὴ πῶς θὰ τοῦ κοπρὶ τὸ λαμῶ, ἂν ἐξακολούθησεν νὰ φωνάζῃ. Ὁ ναυτῆς φοβήθηκε καὶ σάπασε. Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ Κοντογιώργος ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάει φιλικὰ, προσπαθώντας νὰ τὸν κἀνὴ συνένοχό του.

— Τί φωνάζεις, βρὲ ; τοῦ εἶπε. Θεὸς νὰ ῥθῶν νὰ μᾶς πιάσουν ; Δὲν κατάλαβες πὺς φταῖς καὶ σὺ γιὰ τὸ φονικὸ πῶκαμα ;...

— Φταῖω ; τραβῆσε ὁ ναυτῆς.

— Καὶ βέβαια φταῖς. Ἐπρεπε νὰ με κρατήσῃς καὶ νὰ προλάβῃς ἔτσι τὸ κακό. Μὰ ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε παιά. Τώρα πρέπει νὰ κιντάσουμε πὺς θὰ ξεφύγουμε. Τί λές εὐὸ νὰ κάνουμε ;

— Ξέρω γ' ὄω...

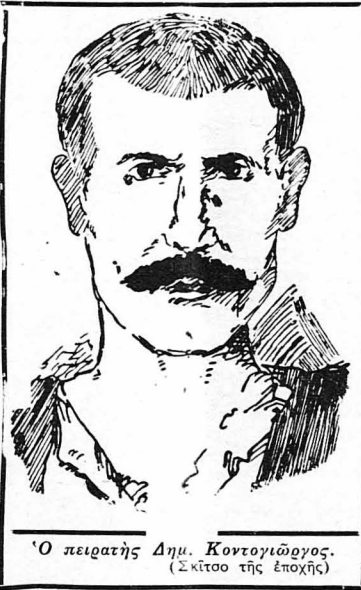
- Ἐγὼ ὅμως ξέρω.
- Τί θὰ κάνουμε ;
- Θὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν Πρέβεζα, καὶ τώρα ἀμέσως μάλιστα.
- Θὰ πάρομε τὰ βουνά ;
- Ὁχι, βρὲ. Τὶ γινεῖομε στὰ βουνά, ἀφοῦ ἔχομε στὰ χέρια μᾶς ὀλόκληρο κατὰ ; Θὰ κάνουμε λοιπὸν πανιὰ καὶ ἔδου τὸ βγάλει ἢ ἄκρη...
- Χωρὶς τὸν καπετάνιο ;
- Θὰ γίνουμε ἐμεῖς καπετάνιοι. Θὰ γινεῖομε στὸ πέλαιος καὶ θὰ κορυφώομε δυο καράβα συναναταῖε. Τὸ πέλαιος εἶνε ἀπεράντο, φόβος νὰ μᾶς πιάσουν δὲν ὑπάρχει. Θὰ πλουτίομε ἔτσι σὲ λίγο καιρὸ καὶ θὰ πάμε νὰ ζήσομε μαζουὰ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα. Τί λές ; Σ' ἀρέσει τὸ σχέδιό μου ;...

Ὁ ναυτῆς, θῆς ἀπὸ φόβο, θῆς ἀπὸ κοιταμάρα, δέχτηκε. Ἐρριξαν λοιπὸν τὸ πτώμα τοῦ φονευθέντος ναυτῆς στὴ θάλασσα, κάνανε πανιὰ καὶ ἀνοίχτηκαν στὸ πέλαιος.

Ταξιδεύσαν ἕνα ὀλόκληρο ἡμεροῦνχτιο καὶ πᾶσανε τέλος στὴν Πάτρα, γιὰ νὰ προμηθευτοῦν τροφές καὶ νερό.

Φαίνεται ὅμως πὺς κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιου, ὁ σύντροφος τοῦ Κοντογιώργου σκέφτηκε πὺς λογικά καὶ πὺς ἠνίχραμα καὶ κατόλαβε πὺς ὁ δρόμος ποὺ πήρε μαζί μὲ τὸν κακούργο συνάδελφό του ἦταν πὺς ἐκινδυνος καὶ θὰ τὸν ὀδηγοῦσε στὶς φυλακές ἢ στὴν λαμητόμα.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ πειρατῆς Δημ. Κοντογιώργος. (Σκίτσο τῆς ἐποχῆς)